

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **D. O.**, nar., státní příslušnost, t. č. bytem, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26.11.2012, č. j. CPR-10129-1/ČJ-2011-9CPR-V237,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 3.12.2012 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 4.12.2012 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 26.11.2012, č. j. CPR-10129-1/ČJ-2011-9CPR-V237, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 12.10.2011, č. j. KRPB-71827/ČJ-2011-060022-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12.10.2011, č. j. KRPB 71827/ČJ-2011-060022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce šesti měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění, byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Žalobce namítá, že rozhodnutí je nesrozumitelné, neboť dle výroku bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, zatímco v odůvodnění žalovaná používá výraz, že námitky byly jako neopodstatněné odmítnuty. Podle názoru žalobce tak není zřejmé, zda bylo odvolání zamítnuto nebo odmítnuto.

Žalobce má za to, že části výroku, kterou správní orgán stanovil počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a kterou byla stanovena doba k vycestování z území České republiky, jsou nicotné, neboť jsou podmínovány neurčitými skutečnostmi, o nichž není zřejmé, kdy nastanou a zda vůbec.

Žalobce dále namítá, že pokud důvodem vyhoštění má být skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky v období 1.7.2011 – 11.7.2011 bez víza či oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, takovéto skutkové zjištění je nesprávné, neboť žalobce v tomto období oprávnění k pobytu měl. Je toho názoru, že pokud dne 16.6.2011 doručil Ministerstvu vnitra prostřednictvím pošty žádost na základě telefonického dotazu, kdy mu bylo potvrzeno, že podání poštou postačuje, bylo legitimní očekávat, že žádost byla řádně podána, a že tedy řízení bylo zahájeno ke dni 16.6.2011. Pakliže předchází pobyt žalobce končil až dne 30.6.2011, má žalobce za to, že se na něj vztahovala fikce oprávněnosti pobytu dle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nadto žalobce konstatuje, že nedostatek osobního podání je odstranitelnou vadou, kdy správní orgán byl povinen žalobce k odstranění tohoto nedostatku vyzvat dle ust. § 37 odst. 2 správního řádu, a rovněž podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu byl správní orgán povinen pomoci žalobci odstranit nedostatky žádosti a poučit jej o následcích neodstranění vad. Žalobce má za to, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřezkoumatelné, jelikož se správní orgán těmito okolnostmi nezabýval, ačkoli z protokolu o vyjádření žalobce ze dne 11.7.2011 je zřejmé, že o nich musel vědět.

Další důvod oprávněnosti pobytu žalobce spatřuje v tom, že se dne 11.7.2011 dostavil na Ministerstvo vnitra, OAMP, pracoviště v Brně. Ačkoli žádost byla formálně podána až dne 12.7.2011, žalobce má za prokazatelné, že se právě za tímto účelem dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, aby věc řešil. Na žalobce tedy podle jeho názoru mělo být pohlíženo tak, že žádost podal již dne 11.7.2011. Žalobce dále namítá, že s ohledem na to, že do 5.7.2011 byl práce neschopen, 6.7.2011 nebyl pracovním dnem, pátek 8.7.2011 nebyl úředním dnem, žádost podal plně v souladu s ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Konečně žalobce namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění neobstojí z hlediska přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života. Žalobce namítá, že správní orgány nevzaly v potaz skutečnost, že žalobce pobývá na území České republiky se svou manželkou, a rovněž že správní orgány neaplikovaly jednotlivé kroky testu přiměřenosti (legitimita zásahu do soukromého a rodinného života, volba vhodnějšího prostředku zásahu do soukromého a rodinného života, srovnání práv žalobce oproti zájmům cizinecké policie).

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 21.12.2012 k námitce nesrozumitelnosti uvádí, že žalobce s ohledem na znění ust. § 90 odst. 5 správního řádu nemohl očekávat jiné právní důsledky, než které jsou spojeny se zamítnutím odvolání. Pokud žalovaná použila výraz „odmítnutí námítky“, jednalo se o synonymum výrazu zamítnutí. K namítané nicotnosti částí výroků rozhodnutí žalovaná konstatuje, že postup správních orgánů v daném ohledu zcela koresponduje s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 1 As 106/2010). Co se týče námitek týkajících se snahy žalobce podat žádost dne 11.7.2011, resp. 12.7.2011, žalovaná konstatuje, že touto otázkou se zabývalo Ministerstvo vnitra jako správní orgán příslušný k projednání předmětné žádosti; argumentace žalobce však nebyla shledána opodstatněnou. Jelikož se žalovaná se závěry Ministerstva vnitra, resp. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ztotožňuje, nebyl žalobcem namítaný vznik fikce oprávněnosti pobytu na území České republiky akceptován. K námitce, že v řízení nebyl řádně vymezen pojem soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná odkazuje na stranu 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí, kde byla přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění řádně hodnocena, a to včetně skutečnosti, že žalobce uzavřel manželství a že spolu s manželkou požádali o zařazení do programu asistované reprodukce.

V návaznosti na podání žalobce ze dne 10.1.2013 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalobce i žalované, za účasti právního zástupce žalobce. Žalobce i žalovaná se z jednání omluvili.

Právní zástupce žalobce v průběhu ústního jednání zdůraznil jako zásadní bod žaloby týkající se namítaného neposouzení přiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgány podle názoru žalobce nevzaly v potaz, že žalobce žije v ČR se svojí manželkou, namítá, že nebyl řádně vymezen pojem soukromého a rodinného života a současně nebyly aplikovány jednotlivé kroky testu přiměřenosti. Žalobce poukazuje na skutečnost, že k situaci, že nestihl v zákonné lhůtě osobně podat žádost o změnu účelu pobytu, došlo v důsledku nepřehlednosti zákona o pobytu cizinců a z důvodu jeho pracovní neschopnosti od 13.6. do 5.7.2011, a namítá, že z jeho jednání ze dne 11.7.2011 je zřejmé, že měl vůli celou situaci řešit. Žalobce má za to, že správní vyhoštění by mělo postihovat pouze cizince, kteří zásadním způsobem ruší veřejný pořádek, což není jeho případ. Podle názoru žalobce se správní orgány řádně nevěnovaly otázce přiměřenosti, tj. otázkám důvodu rozhodnutí ve vztahu k jeho důsledkům.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Námitce, že rozhodnutí žalované je nesrozumitelné, jelikož není zřejmé, zda bylo odvolání žalobce zamítnuto či odmítnuto, soud nepřisvědčil. Z výroku rozhodnutí žalované i z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, že tímto rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto

a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Správní řád nestanoví žádný způsob rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým by bylo možné odvolání účastníka řízení odmítnout, žalobce tedy nemohl očekávat jiné právní důsledky, než které jsou spojeny právě se zamítnutím odvoláním podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu. Na tento závěr nemůže mít vliv ani skutečnost, že odvolací orgán při vypořádávání jednotlivých odvolacích námitek uvedl, že tyto „jako neopodstatněné odmítl“. Pojem „odmítnutí“ má v tomto kontextu stejný význam, jako by byly námitky zamítnuty či posouzeny jako nedůvodné.

Co se týče namítané nicotnosti výrokové věty vymezující počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, soud uvádí, že otázkou počátku běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 106/2010. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu ze dne 24.1.2012, č. j. 1 As 106/2010-83, dostupného na www.nssoud.cz, ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24.11.2005 do 31.12.2011 svěřovalo správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování. V usnesení ze dne 30.7.2013, č. j. 9 As 131/2011 – 63, dostupném na www.nssoud.cz pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu doplnil, že správní orgán byl v období od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 oprávněn stanovit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby zákazu vstupu i tak, že se tato doba počítá ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným. Správní orgán byl tedy oprávněn určit počátek doby zákazu vstupu různými způsoby, nikoliv však zcela libovolně. Podle rozšířeného senátu byl správní orgán v uvedeném období povinen stanovit tento počátek tak, aby doba zákazu vstupu na území navazovala odpovídajícím způsobem na lhůtu pro vycestování cizince, kterou správní orgán stanoví v rozhodnutí o vyhoštění cizince. Zároveň plynutí této doby nesmí být bezdůvodně odkládáno. Pokud je počátek doby zákazu vstupu na území stanoven tak, že nastává dnem, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným, zákaz vstupu začne působit v době, kdy vykonatelnost rozhodnutí není odložena, a kdy tedy cizinec má skutečně povinnost opustit území.

V nyní posuzované věci byl počátek doby zákazu vstupu určen okamžikem, kdy žalobce pobude oprávnění k pobytu na území České republiky. Soud považuje tento způsob stanovení počátku doby zákazu vstupu za souladný s výše zmíněnými závěry rozšířeného senátu. Fakticky se jedná o obdobnou situaci, jako kdyby byl počátek doby zákazu vstupu stanoven ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným. V obou případech totiž zákaz vstupu začne působit až v době, kdy cizinec má skutečně povinnost opustit území. Takové stanovení počátku doby zákazu vstupu cizince na území zcela odpovídá účelu institutu správního vyhoštění (srov. bod 24 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2013, č. j. 9 As 131/2011 – 63, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud nesouhlasí ani s namítanou nesprávností výrokové věty, kterou správní orgán stanovil dobu k vycestování pro případ nevykonatelnosti rozhodnutí z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu, a to tak, že doba k vycestování z území počíná v těchto případech běžet až po odpadnutí důvodů odkladu vykonatelnosti. Soud má za to, že skutečnost, že doba k vycestování z území v případě nevykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění neběží, vyplývá již ze samotného znění zákona. Takto vymezenou dobu k vycestování z území proto nelze považovat za nezákonnou, natož nicotnou.

Co se týče námitky, že žalobce ve dnech 1.7.2011 – 11.7.2011 pobýval na území oprávněně, jelikož se na něj vztahovala tzv. fikce oprávněnosti pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že tutéž argumentaci žalobce uplatnil již v řízení ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců vedeném Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky, Regionálním oddělením pobytu cizinců Brno, resp. v řízeních vedených zdejším soudem pod sp. zn. 36 A 24/2012 (řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26.4.2012, č. j. MV-98436-6/SO-2011) a pod sp. zn. 36 A 31/2012 (řízení ve věci žaloby, kterou se žalobce domáhal zrušení přípisu Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, Regionálního oddělení pobytu cizinců Brno ze dne 27.6.2012, č. j. MV-92535-11/OAM-2011). Soud tedy nemá důvod se jakkoli odchýlovat od již vyslovených závěrů, že v důsledku žádosti podané žalobcem dne 16.6.2011 nedošlo pro nedostatek formy k zahájení řízení, které by mělo za následek tzv. fikci platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Soud v této souvislosti pouze ve stručnosti konstatuje, že podle ust. § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců je nutné žádost o povolení k dlouhodobému pobytu (i žádost o změnu účelu pobytu) podat na příslušném regionálním pracovišti Ministerstva vnitra osobně. Osobní podání žádosti vylučuje nejenom podání žádosti v zastoupení cizince, ale rovněž podání v jakékoliv jiné formě, tj. např. elektronicky či prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Ust. § 169 odst. 14 citovaného zákona je speciálním zákonným ustanovením k § 37 odst. 4 správního řádu, které obecně stanoví formy podání, ve správním řízení. Tato speciální právní úprava upravující podávání žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu není samoučelná, ale reflektuje určitá specifika spojená s institutem povolení k dlouhodobému pobytu a rovněž cíle imigrační politiky ČR, mezi něž patří např. snaha zabránit podávání žádostí cizinci, kteří se nelegálně zdržují na území ČR či předmětnou žádost podávají nedůvodně ze zahraničí. Také při osobním podání je možno upravit všechny skutečnosti, o nichž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu.

Aby žádost měla zamýšlené procesní účinky, tj. způsobilá zahájit správní řízení, je nutné, aby dále splňovala náležitosti z hlediska obsahu a formy. K této problematice se vyslovil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106. Zde bylo judikováno, s ohledem na ust. § 170 odst. 1 citovaného zákona, že aby jakákoliv jiná forma podání žádosti o udělení víza než podání osobní měla předpokládané procesní účinky a zahájila řízení o této žádosti, je nutno žádost o vízum současně spojit s jednoznačným požadavkem na upuštění od jejího osobního podání. Řízení o žádosti o udělení víza je tak zahájeno dnem, kdy taková žádost dojde zastupitelskému úřadu. Naproti tomu, pokud cizinec podá žádost o udělení víza např. prostřednictvím poštovní přepravy, aniž by v ní vznesl požadavek na upuštění od osobního podání, lze konstatovat, že k zahájení řízení o udělení víza vůbec nedošlo. Uvedenou formu podání totiž zákon o pobytu cizinců nepřipouští. Obdobně judikoval i ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009 č. j. 9 As 90/2008 – 70 publikovaný pod č. 2041/2010 Sb. NSS, dle kterého se k podání v elektronické podobě bez zaručeného elektronického podpisu, které není následně do pěti dnů doplněno, nepřihlíží.

Pokud žalobce namítá, že k podání žádosti prostřednictvím poštovní přepravy došlo na základě sdělení pracovníků správního orgánu, dle něhož měl být tento způsob doručení dostačující, soud konstatuje, že na podporu těchto tvrzení, žalobce nepředložil žádné důkazy, jedná se tedy o ničím nepodložená tvrzení. Kromě toho byl žalobce nepochybně povinen se

řídít zněním zákona o pobytu cizinců, se kterým měl být s ohledem na zásadu „neznalost zákona neomlouvá“ seznámen.

Neobstojí ani argumentace žalobce, že nedostatek osobního podání je odstranitelnou vadou podání a že správní orgán měl žalobce v souladu s ust. § 45 správního řádu vyzvat k odstranění nedostatků žádosti. Soud má za to, že nedostatek způsobu doručení podání nelze považovat za vadu žádosti samotné, a že postupem podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu by byly odstranitelné pouze chybějící náležitosti či jiné vady podání, nikoli však nedostatky ve formě podání či způsobu doručení podání správnímu orgánu.

Z výše uvedeného vyplývá, že správní řízení nesplněním požadavku osobního podání žádosti nemohlo být řízení dne 16.6.2011 zahájeno (a tedy nemohlo dojít ani k fikci oprávněnosti pobytu dle ust. § 47 odst. 2 správního řádu) a Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky Regionální oddělení pobytu cizinců Brno postupovalo zcela správně, pokud připsal ze dne 28.6.2011 žalobce informoval o tom, že z uvedených důvodů nebyly podmínky pro zahájení řízení splněny.

Rovněž námitkou, že na žalobce se vztahovala fikce oprávněnosti pobytu na území České republiky minimálně v důsledku žádosti podané dne 12.7.2011, se podle názoru soudu již v dostatečné míře zabývaly jak Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Regionální oddělení pobytu cizinců Brno, resp. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ve svých rozhodnutích v řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tak zdejší soud v rámci soudního přezkumu těchto rozhodnutí. Soud proto ani zde neshledal důvod se odchýlit od opakovaně vysloveného závěru, že fikce platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobci nevznikla ani z titulu žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podané osobně dne 12.7.2011, neboť tato žádost byla podána po zákonem stanovené době, tedy v době, kdy k tomu žalobce nebyl oprávněn. Dle ust. § 45 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jelikož žalobce v daném případě k žádosti přiložil potvrzení od lékaře, podle něhož byl v období od 13.6.2011 do 5.7.2011 nemocen, vztahovalo se na něj ust. § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců, dle něhož v případě, že podání žádosti zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Podle předloženého lékařského potvrzení byl žalobce v pracovní neschopnosti do 5.7.2011, dne 6.7.2011 byl státní svátek, prvním pracovním dnem, kdy měl žalobce možnost žádost o povolení k dlouhodobému pobytu správnímu orgánu předložit, byl čtvrtek 7.7.2011, dalším pátek 8.7.2011 a posledním pracovním dnem bylo pondělí 11.7.2011. Vzhledem k tomu, že žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podal až dne 12.7.2011, tato žádost byla podána opožděně. Tvzení žalobce, že se dostavil k podání žádosti již dne 11.7.2011 na pracoviště Ministerstva vnitra, OAMP, pracoviště v Brně, ale jeho žádost nebyla přijata s tím, že byla přivolána hlídka cizinecké policie, aby se žalobcem zahájila řízení o správním vyhoštění, soud považuje za účelové. Jak vyplývá ze správního spisu, pobytová kontrola v budově OAMP Brno byla provedena dne 11.7.2011 až v 17:20 hod, (žalobce přitom netvrdil, že by se k podání žádosti dostavil již v dřívější hodinu), je tedy zřejmé, že v tuto hodinu již od něho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nemohla být převzata. Žalobce ostatně neuvádí, z jakého důvodu se nedostavil k podání žádosti již prvním pracovním dnem 7.7.2011.

Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že nemá žádné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, tedy o tom, že žalobce v období od 1.7.2011 do 11.7.2011 pobýval na území ČR bez víza či oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

Soud nepřisvědčil ani námitce, že rozhodnutí o správním vyhoštění neobstojí z hlediska přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 tohoto zákona, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Vodítkem pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS. V publikované právní větě se uvádí, že „*[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 (nyní § 119a odst. 2 – pozn. krajského soudu) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.*“ Dále se v odůvodnění rozsudku konstatuje, že „*§ 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (nyní § 119a odst. 2 – pozn. krajského soudu) je promítnutím mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná pod č. 209/1992 Sb. – pozn. NSS). Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (...) Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci Daliova a další proti Francii (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.*“

Dle názoru soudu správní orgány v nyní projednávaném případě v otázce výkladu a aplikace ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nikterak nepochybily a požadavkům vysloveným v citovaném rozsudku zcela dostály.

Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je evidentní, že oba správní orgány se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podrobně zabývaly. Ačkoli žalobce namítá, že správní orgány nevzaly v potaz, že žalobce žije na území České republiky se svojí manželkou, z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalované je zřejmé, že tato okolnost byla oběma správními orgány zohledněna. Ani správní orgán prvního stupně ani žalovaná nezpochybnili existenci vztahu

mezi žalobcem a jeho přítelkyní, resp. později manželkou (přičemž uzavření sňatku nebylo v této otázce rozhodující – správní orgány k existenci partnerského soužití přihlížely již před uzavřením manželství), která měla na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt, konstatovali však, že samotná existence vztahu s osobou, která má na území povolen pobyt není důvodem pro neudělení správního vyhoštění. S tímto názorem se ztotožňuje i zdejší soud. Důsledkem téměř každého rozhodnutí o správním vyhoštění je zasaženo do soukromého či rodinného života účastníků řízení, v daném případě však nebyly shledány takové okolnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že v daném případě se jednalo o zásah nepřiměřený. Nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života by mohlo dojít v případě existence natolik dlouhého a intenzivního vztahu, nejčastěji pak dlouholetého manželství či dokonce rodiny s dětmi, aby s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a naopak nemožnost zpětné integrace v zemi původu bylo možné zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťovaného cizince. O žádný takovýto případ se však v daném případě nejednalo. Jak vyplynulo z výpovědí žalobce i jeho družky, vztah mezi nimi trval v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění cca 1 rok (tzn. v době vydání rozhodnutí žalované cca dva roky), přičemž oba připustili možnost společného života na Ukrajině a neuvedli žádnou skutečnost (s výjimkou horšího ekonomického uplatnění), která by jim bránila ve společném vycestování z území České republiky do jiného státu. Nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nenasvědčuje ani doba zákazu vstupu žalobce na území, která byla stanovena na pouhých 6 měsíců. Tato doba je zcela akceptovatelným zásahem do manželského života žalobce, zvláště v situaci, kdy manželce žalobce nic nebránilo žalobce navštěvovat v jiném státě, kde by měl povolen pobyt. Při posuzování přiměřenosti správního vyhoštění je naproti tomu nutné zohlednit (byť žalobce v průběhu jednání své protiprávní jednání bagatelizoval), že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území České republiky je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobce, že jeho jednání nepředstavuje žádné nebezpečí pro veřejný pořádek či jiný zájem České republiky. Pokud žalobce namítá, že k protiprávnímu jednání došlo z důvodu neznalosti právní úpravy, a že projevil vůli vzniklou situaci řešit, soud konstatuje, že tyto skutečnosti byly zohledněny právě v době zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, která byla stanovena na 6 měsíců, tj. na samé spodní hranici zákonné sazby.

Na závěr o nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce nemůže mít vliv ani tvrzení vznesené v průběhu ústního jednání, že v současné době žalobce pečuje o manželku v souvislosti s jejím rizikovým těhotenstvím. Soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; k těhotenství manželky jako okolnosti nastalé až po vydání rozhodnutí žalované tak nemůže být v tomto soudním řízení přihlédnuto. Žalobci však nic nebrání tyto pozdější okolnosti uplatnit jako důvod pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu ust. § 122 zákona o pobytu cizinců.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. září 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová